

คนที่เข้าใจ

เพื่อนๆ ของเบลล์ไม่เข้าใจว่า
การเป็นโรคโครห์นมีอาการอย่างไร

โดย เฮลีย์ ยันซีย์
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

เรื่องนี้เกิดขึ้น ในสหรัฐอเมริกา

“วันนี้ฉันไปไม่ได้นะ” เบลล์บอก โบนัสของเธอ ร้อนผ่าเพราะความอึดอัดใจ เพื่อนๆ จ้องมาที่เธอ “แต่เธอบอกว่าจะไปนะ!” แซมมีพูด “ฉันรู้” เธอก็มองที่พื้น “ฉันรู้สึกไม่ค่อยสบาย ฉันขอโทษ” “ครั้งก่อนเธอก็พูดแบบนี้” เจสซีก้าพูด เบลล์พูดอะไรไม่ออก เธอหวังว่าจะ ไปบ้านของแซมมีได้ แต่วันนี้เธอปวดท้องมากจริงๆ เธอต้องการกลับบ้านไปพักผ่อน

เบลล์เป็นโรคโครห์น ที่ทำให้เธอปวดท้อง และปวดมากๆ ปกติเธอจะปวดท้องอยู่เนืองๆ แต่บางวันที่ปวดมากกว่าวันอื่นๆ วันนี้เป็นหนึ่งในวันเหล่านั้น เธออยากเลือกได้ว่าวันไหนที่เธอจะปวดท้องมาก ดูเหมือนว่าท้องของเธอจะปวดมากทุกครั้งที่เธออยากไปทำอะไรสนุกๆ “ไปกันเถอะ” แซมมีพูดกับเจสซีก้า เมื่อเบลล์กลับถึงบ้าน เธอกินยา จากนั้นก็นอนพัก แต่เธอปวดมากเหลือเกิน คุณพ่อคุณแม่เดินมาดูเธอ คุณพ่อนั่งลงบนเตียง “ลูกรู้สึกอย่างไรบ้าง?” “โอเคค่ะ ยาช่วยบรรเทาได้นิดหน่อย” เบลล์บอก “แม่เสียใจที่ลูกไม่ได้ไปบ้านแซมมี” คุณแม่พูด

เบลล์รู้สึกน้ำตาคลอ “ไม่ยุติธรรมเลย! เพื่อนๆ ไม่เข้าใจว่าโรคนี้มีอาการอย่างไร” เบลล์ขว้างหมอนไปที่ผนัง “หนูแค่อยากดีขึ้น” คุณพ่อกอดเบลล์ “พ่อรู้ ลูกอยากได้พื้นฐานอะไรใหม่?” เบลล์พยักหน้า พรหมักช่วยให้เธอรู้สึกสันติมากขึ้น คุณพ่อวางมือบนศีรษะเบลล์และให้พรเธอที่จะนอนพักและรู้สึกดีขึ้น เป็นพรที่ดีมาก พรนี้ช่วยให้เธอจำได้ว่า พระบิดาบนสวรรค์ทรงรักเธอ แต่เธอยังรู้สึกเศร้าเกี่ยวกับเพื่อนๆ หลังจากให้พร คุณพ่อกับคุณแม่หอมเบลล์และบอกฝันดี พวกเขาเดินออกจากห้องเพื่อให้เธอนอนหลับ เบลล์นอนลงและหลับตา พรนั้นช่วยได้ แต่เธอยังคงปวดท้องอยู่ เธอคุกเข่าลงข้างเตียงเพื่อสวดอ้อนวอน เริ่มแรกก็สวดอ้อนวอนเหมือนอย่างเคย เธอบอกพระบิดาบนสวรรค์ถึงสิ่งที่เธอสำนึกคุณและทูลขอให้รู้สึกดีขึ้น แต่คราวนี้เธอยังสวดอ้อนวอนต่อไป “พระบิดาบนสวรรค์ ลูกรู้สึกเสียใจมาก ลูกคิดถึงการอยู่กับเพื่อนๆ” เธอพูด “ลูกรู้สึกเหงา ไม่มีใครเข้าใจว่าลูกปวดมากเพียงใดในแต่ละวัน ลูกคิดถึงช่วงเวลาก่อนที่จะป่วย” ยิ่งเบลล์สวดอ้อนวอนนาน เธอยังรู้สึกว่าพระบิดาบนสวรรค์ทรงฟังคำสวดอ้อนวอนของเธอ เธอไม่ได้ยินหรือเห็นพระองค์ แต่เธอยังรู้สึกถึงความรักของพระองค์ เธอรู้ว่าพระองค์ทรงห่วงใยต่อสิ่งที่เธอต้องพูด เบลล์ไม่ต้องการให้ความรู้สึกนี้หายไป

เบลล์สวดอ้อนวอนจนเธอบอกทุกอย่างที่เธอรู้สึกกับพระบิดาบนสวรรค์ แต่แล้วเบลล์ก็รู้สึกบางอย่างขึ้นได้ เพื่อนๆ ของเบลล์อาจไม่รู้ว่าอาการของโรคโครห์นเป็นอย่างไร แต่พระบิดาบนสวรรค์และพระเยซูคริสต์ทรงทราบ พระองค์ทรงทราบว่าเธอปวดมากเพียงใดและเธอรู้สึกเหงาเพียงใด พระองค์จะทรงอยู่ที่นั่นเพื่อเธอเสมอ เบลล์รู้สึกเหมือนมีใครโอบกอดเธอไว้แน่น หลังสวดอ้อนวอนจบ เธอไปหาคุณแม่เพื่อบอกพวกท่านว่าเกิดอะไรขึ้น “ฝันร้ายหรือเปล่า?” คุณแม่ถาม เบลล์ยิ้ม “ไม่ค่ะ หนูสวดอ้อนวอนอยู่” คุณแม่ดูแปลกใจ “เราบอกฝันดีกับลูกตั้งนานแล้ว ลูกยังสวดอ้อนวอนอยู่หรือนี่?” เวลาผ่านไปนานขนาดนั้นเชียว? เบลล์พยักหน้า “เหมือนมีคนกอดหนูแน่นเลยค่ะ พระบิดาบนสวรรค์และพระเยซูคริสต์ทรงทราบว่าหนูรู้สึกอย่างไร เพราะพระองค์ หนูจึงไม่ต้องรู้สึกโดดเดี่ยว!” ●

ภาพประกอบโดย เอมมี โดออน